

135 קהילת קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

הסיבה להשפעה על הזולת

אחד כתב לי שיש לו בן שהגיע לפרקו, אלא שאינו רוצה לעשות בכיוון של שידוך משום שהוא חושש שמא לא יצליח. לפיכך ממתין הוא עד שיבואו אליו בהצעה מגובשת של שידוך, ואז יראה שזה מן השמים, אך הוא עצמו אינו רוצה לעסוק בכך. מובן שגישה זו מנוגדת לכפי שצריך להיות, וכמאמר רז"ל: דרכו של איש לחזור כו'. אף בנידון דידן: על האדם לעשות ככל אשר באפשרותו. הדבר יושג ממילא, אך עליו לחשוש "שמא יקדמנו אחר – ברחמים". יש לו לרצות, בגללו עצמו, לבצע את ההשפעה על הזולת.

(לקו"ש ח"ב מתורגם לעברית עמ' 167)

החובה על כל אחד ואחד להקהיל קהילות

על כל אחד ואחד (ובפרט על אלו שמכהנים בתור רב וכו' ולהם השפעה בסביבתם) מוטל החוב לעמוד בחוצות בגדרים ופרצות ולתקוע בחוצרות להקהיל את הקהל, אנשים נשים וטף, ללמוד ולשמוע תורה, ולקרבן אל מאור שבתורה היא פנימיות התורה, עד שיפעול בהם ש"שמעו גו' ילמדו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" – קיום התורה ומצוותיה ביראת שמים.

(לקו"ש ח"ד עמ' 133)

לכל אחד ואחד יש תפקיד

שאל יאמר האדם: "אמת הדבר שאיש ישראל צריך להדליק הנר אשר בקרבו והנר של הזולת, אך מי אומר שעלי לעשות זאת בקדושה חמורה כל כך? ישנם הרי הרבה מבני ישראל, אשר אין דורשים מהם במדה גדולה כל כך ומדוע, איפוא, נדרש אני לבצע זאת בצורה כזו?"

לכך באה ההוראה: כל אחד יש לו תפקידו, משימתו שנועדה עבורו, מאחר ואדם זה חונן בכוחות ואפשרויות להאיר במקום קדוש יותר, מוכיחה עובדה זו שזה התפקיד שהוטל עליו על ידי הבורא. וכשלא עושה את הדבר כך – פירוש הדבר שלא מילא עדיין תפקידו, שכן לא קיים רצון הבורא.

(לקו"ש ח"ב מתורגם לעברית עמ' 23)

"יפוצו מעיינותיך חוצה" דווקא

ההוראה מכך היא: "יפוצו מעיינותיך חוצה", וההוראה היא בשנים: (א) יש הטוענים: לשם מה יש צורך להפיץ דוקא את המעיינות חוצה? והרי די לתת לכל אחד לפי ערכו, ולא להנמצאים ב"חוצה", די אם יתנו להם "מים שאובין" או לכל היותר "מי מקוה", אבל לא את המעיינות. המענה על כך הוא – אדרבה, כדי לפעול גם על ה"חוצה", יש לתת להם דוקא את המעיינות, שכן מעיינות אינן מקבלים טומאה והעלם, כי אם אדרבה, מטהרים הכל.

(ב) אחרים טוענים: מדוע עלי להתעסק ב"חוצה"? מוטב אמצא בד' אמותי ואעסוק במעיינות של פנימיות התורה, מה לי ולחוצה? והמענה על זה, שדוקא על ידי "יפוצו חוצה", על ידי הפצת פנימיות התורה בכל מקום, הם הופכים להיות "מעיינותיך", מעיינות שלך. בלעדי זה הרי – כאשר יבואו המעיינות אליו – יתבטלו המעיינות. כאמור, שתכלית עצם השכל היא, כשהוא נמשך ופועל בהמדות.

(לקו"ש ח"ד מתורגם לעברית עמ' 99)

"הוי מתלמידיו של אהרן..."

הוראת המשנה במסכת אבות: "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", על ידי זה שמגלים את נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

ובפרטיות יותר – על פי דיוק לשון המשנה "הוי מתלמידיו של אהרן כו'": (א) "הוי" – לשון ציווי, שאין זה רק סיפור על דרך הנהגה דמדת חסידות, כבכמה ענינים במסכת אבות, אלא ציווי והוראה (ויש לומר, שהלשון "הוי" כולל גם נתינת רשות והיכולת) להיות מתלמידיו של אהרן, (ב) "מתלמידיו (של אהרן)" דייקא, בלשון רבים (ולא "תלמידו") – שהשתדלותו בקיום הנהגתו של של אהרן היא ביחד עם הרבים, שעל ידי זה ניתוסף בזה יותר מצד הענין ד"קנאת סופרים תרבה חכמה", "תרבה" דייקא, שריבוי אמיתי הוא בלי גבול, היינו, לא רק באופן ד"בכל מאדך", מאד שלך, אף שלגבי חבירו הרי זה במידה והגבלה, אלא שזהו באופן של בלי גבול גם לגבי חבריו (שאר תלמידיו של אהרן), ועד שקשור עם בלי גבול (מאד) האמיתי.

(ספר השיחות היתנש"א ח"ב עמ' 717)

♦ לקט מתורת רבותינו נשיאינו – מחולק לימי חודש כסלו, על פי הוראת הרבי ללמוד במשך כל ימי חודש כסלו

♦ "יום יום משיח וגאולה" – בכדי לחיות עם משיח, ניתן להשיג בחנויות הספרים וכן לחלק בתור תשורה לשמחתכם – טל. 493-7673 (718)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

ההידורים לא על חשבון הזולת

נשא את לאה במקום את רחל.

הדבר העמיד אותו לפני דילמה מוסרית: לו לא היה ממלא את הבטחתו לרחל ולא היה נושא אותה אחרי שנשא את לאה, היה עובר על איסור רמייה ואף מסב לה צער וסבל נורא (נוסף על החשש שהייתה עלולה ליפול בגורלו של עשיו).

אם כן, מצד אחד עמד לפניו איסור שהיה חייב בו (איסור רמייה), ומצד שני עמד הידור מצווה (שרצה לשמור על איסור התורה שלא לשאת שתי אחיות).

מובן, שהידור מצווה לא היה בכוחו לדחות את האיסור הגמור של רמייה, ולכן היה יעקב חייב לוותר על ההידור שלו ולשאת את רחל אף על פי שכבר נשא את לאה. הסבר זה פשוט כל כך. עד שרש"י מניח ש"בן חמש למקרא" מבינו בעצמו, ולכן לא ראה לפרש זאת ולהסביר את הדבר.

ד. התנהגותו זו של יעקב יש בה גם לקח נצחי לבניו: אסור שהידורי מצווה של אדם יבואו על חשבון הזולת. קיום המצוות בהידור הוא דבר גדול ביותר, אבל צריך להבטיח שזה לא יהיה במחיר פגיעה בזולת. לעיתים מוטב לוותר על שלמות אישית, ובלבד שלא לצער מישהו אחר.

כשיש בסביבה יהודי שאינו יודע יסודות בסיסיים ביהדות, אין אדם רשאי לומר שהוא עסוק בשלמותו האישית, בהתעלות בתורה ובעבודת ה'. עליו לשאול, במה הוא טוב מהזולת, שהוא בונה את עצמו עם כל ההידורים, בשעה שלזולת חסרים דברים בסיסיים. כדאי אפילו לוותר עם השלמות האישית כדי לעשות צדקה וחסד עם הזולת.

(משובד מלקו"ש ח"ה עמ' 141)

א. כידוע קיימו האבות את כל מצוות התורה עוד קודם שניתנה. יעקב אף העיד על עצמו: "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי" (כפירוש רש"י). והנה, יעקב נשא שתי אחיות, דבר שהוא איסור מפורש בתורה: "ואשה אל אחותה לא תיקח"!

שאלה זו שואלים רבים וניתנו עליה תשובות שונות, אולם רש"י, שדרכו לתרץ כל קושי שמתעורר בפשוטו של מקרא, שאינו מזכיר כלל שאלה זו. עובדה זו מוכיחה, שנוסף על כל התירוצים של המפרשים, צריך להימצא תירוץ פשוט, שאף, בן חמש למקרא מבין אותו בעצמו ואינו נזקק שרש"י יפרשו לו.

ב. ביאור הדבר: שמירת מצוות התורה על ידי האבות הייתה רק תוספת הידור וחומרה, שהרי לא נצטוו עליהן. המצוות שהיו חייבים ממש לקיים, היו רק שבע מצוות בני נח והסייגים שקיבלו האומות עליהן. לכן, אם אירע שמצווה מהתורה (שלא נצטוו עליה) הפריעה לקיום מצווה של בני נח, אסור היה להם לפגוע במצווה שנצטוו עליה רק בשל רצונם להדר ולקיים גם מצוות שלא נצטוו עליהן.

אחד הדברים שכל האומות שקיבלו עליהן. הוא להיזהר מלרמות את הזולת. דבר זה קיבל תוקף של מצוות בני נח, עד שהרמאי נענש על רמאותו. אנו רואים זאת ביעקב, שטען כלפי לבן: "למה רימיתני!", עד שלבן הארמי (הרמאי) נאלץ להתנצל על כך. – איסור זה. על הונאה ורמייה, הוא שחייב את יעקב לשאת שתי אחיות.

ג. יעקב הבטיח לרחל שיישאנה לאישה. הוא אף נתן לה סימנים מיוחדים על כך, והנה נוכח יעקב כי לבן רימהו והוא

העבודה שטועמת מהגאולה

על ידי העבודה של בעל הגאולה דיו"ד כסלו שהפצת המעינות שלו היתה באופן של רחובות הנהר' היינו שהמשיך את המעיין באופן של רחובות הנהר, הנה על ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא, שאז יהיו שלום ושלוה אמיתים בתכלית השלימות. וטועמיה חיים זכו, שמתחילים לטעום מעין זה עוד בימי הגלות האחרונים, שיכולים להתעסק מתוך מנוחה ושמחה וטוב לבב בהעבודה ד"יפוצו מעינותיך חוצה" באופן דמוסיף והולך ואור. ובקרוב ממש נזכה ל"לילה כיום יאיר" בביאת משיח צדקנו.

(קונטרס ט"ו-י"ד כסלו ה'תשמ"ט)